

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Parlamentu, kwestionuje na podstawie swojej skargi wzrost składki do systemu emerytalno-rentowego do 9,75 %, ustalony na podstawie załącznika XII do regulaminu pracowniczego, który wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r. Na poparcie swoich żądań, podnosi on bezprawność wspomnianego załącznika zważywszy na art. 83 ust. 4 regulaminu pracowniczego, w jego brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 r. Przepis ten miał na celu umożliwienie zmiany spornej składki jedynie dla zagwarantowania równowagi aktuarialnej. Otóż, skarżący uważa, że o rozpatrywanym wzroście postanowiono z innych powodów, tzn. dla pokrycia wcześniej istniejącego deficytu we wspólnotowym systemie emerytalno-rentowym.

Ponadto, skarżący twierdzi, że kryteria używane przez Eurostat w celu obliczenia równowagi aktuarialnej opierają się na parametrach, które doprowadziły do błędnych obliczeń. Podnosi również naruszenie zasady proporcjonalności, gdyż rozpatrywany wzrost wychodzi ponad to co byłoby absolutnie konieczne dla ponownego ustalenia równowagi aktuarialnej. Wreszcie, skarżący podnosi naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, stworzonych przez to, że Parlament jasno dał do zrozumienia, że pozwoli na zmianę wysokości składki tylko dla ścisłego przestrzegania równowagi aktuarialnej.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2005 r. — MyTravel Group plc przeciwko Komisji

(Sprawa T-403/05)

(2006/C 10/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżąca: MyTravel Group plc (Rochdale, Zjednoczone Królestwo) [reprezentowana przez: D. Pannicka, QC, A. Lewisa, Barrister, M. Nicholsona, S. Cardell, B. McKenna, Solicitors]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania skarżącej:

— stwierdzenie nieważności w całości lub, alternatywnie, w określonej przez Sąd części, decyzji Komisji zawartej w dwóch pismach z dnia 5 września 2005 r. oraz z dnia 12 października 2005 r. skierowanych do prawnika skarżącej, odmawiającej skarżącej dostępu do sprawozdania przygotowanego przez Komisję zgodnie z wyrokiem Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie T-342/99

Airtours przeciwko Komisji oraz do licznych projektów, dokumentów roboczych i notatek, zarówno tych, które dotyczyły wspomnianego sprawozdania, jak i tych, które zostały zawarte w aktach sprawy zakończonej decyzją Komisji, której nieważność została stwierdzona w rzeczonym wyroku;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i podstawowe argumenty:

Skarżąca, która wówczas nosiła nazwę „Airtours plc” wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej połączenia skarżącej z inną spółką. Wyrokiem w sprawie T-342/99 Airtours przeciwko Komisji Sąd zgodnie z żądaniem skarżącej stwierdził nieważność tej decyzji. Następnie skarżąca wniosła kolejną skargę (sprawa T-212/03 MyTravel przeciwko Komisji) w celu dochodzenia odszkodowania, które jej zdaniem poniosła w wyniku błędów Komisji i naruszenia przez nią prawa wspólnotowego w postępowaniu, doprowadziło do stwierdzenia nieważności.

W ramach tego drugiego postępowania, skarżąca opierając się na rozporządzeniu nr 1049/2001, (1) wniosła do Komisji o udzielenie jej dostępu do sprawozdania przygotowanego przez służby Komisji zgodnie z wyrokiem, jak również do licznych projektów, dokumentów roboczych i notatek, zarówno tych, które dotyczyły wspomnianego sprawozdania, jak i tych, które zostały zawarte w aktach sprawy zakończonej decyzją Komisji, której nieważność została stwierdzona. Zaskarżoną decyzją Komisja oddaliła wniosek skarżącej, stwierdzając, iż należało zastosować wyjątki z art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczące ochrony postępowania sądowego i porady prawnej, celu kontroli, śledztwa i audytu lub ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji. Nie zgadza się ona w szczególności z ustaleniem Komisji, jakoby niektóre dokumenty nie powinny być ujawniane w celu ochrony postępowania sądowego, i uważa, że nie powinno się dopuszczać do tego, aby Komisja mogła opierać się na konieczności ochrony dawnych postępowań sądowych, takich jak już zakończone postępowanie w sprawie T-342/99, w celu odmówienia ujawnienia dokumentów, które są kluczowe dla rzetelnego rozstrzygnięcia innego toczącego się postępowania.

Co się tyczy ochrony śledztwa, skarżąca uważa, że ocena przez Komisję zgłoszenia planowanego połączenia nie jest śledztwem w rozumieniu tego wyjątku oraz że wyjątek ten nie znajduje zastosowania do badań wewnętrznych, ani też w żadnym wypadku do badań zakończonych. Skarżąca twierdzi ponadto, że ujawnienie akt nie stanowi zamachu na cel śledztwa w podobnych postępowaniach w sprawie połączenia. Skarżąca kwestionuje również twierdzenie Komisji jakoby wewnętrzny audyt mający na celu usprawnienie postępowania administracyjnego nie byłby audytem niezależnym, gdyby podano do publicznej wiadomości jego zalecenia i wyniki.

Wreszcie skarżąca uważa, że Komisja nie wykazała, że ujawnienie akt poważnie zaszkodziłoby procesowi podejmowania przez nią decyzji, ponieważ skoro sprawozdanie, o którego ujawnienie wniesiono nie dotyczy sposobu, w jaki decyzje zostaną podjęte w przyszłości, lecz sposobu, w jaki nieprawidłowo zostały podjęte w przeszłości, to jawność nie może być utożsamiana z zewnętrzną presją i wnioskowane ujawnienie nie będzie miało żadnego wpływu na stabilność porządku prawnego Wspólnoty.

Skarżąca podnosi wreszcie, iż istniejące względy nadrzędnego interesu ogólnego przemawiają za ujawnieniem wnioskowanych dokumentów.

(¹) Dz.U. L 145, 31/05/2001, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2005 r. — Cavallaro przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/05)

(2006/C 10/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Cavallaro (Rzym, Włochy) [Przedstawiciel(-e): Carlo Forte, avvocato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego o sygn. ADMIN.B.2-ABF/adm-D(05)18560 z dnia 10 sierpnia 2005 r.;
- ewentualnie, postanowienie o przywróceniu terminów na wniesienie skargi o uchylenie decyzji ADMIN-B-3 nr 10577 z dnia 27 lutego 2002 r. oraz decyzji nr 53089 z dnia 14 listopada 2002 r.;
- ewentualnie i alternatywnie w stosunku do poprzedniego żądania, uznanie za dopuszczalny zarzut bezprawności zmierzający do tego, by decyzje ADMIN-B-3 nr 10577 z dnia 27 lutego 2002 r. oraz nr 53089 z dnia 14 listopada

2002 r. zostały uznane za nieważne, uznając prawo skarżącego do wypłaty kwot równych dodatkowi zagranicznemu poczynszemu od dnia 1 grudnia 2001 r. oraz za cały okres służby pełnionej w Komisji Wspólnot Europejskich w Brukseli, w tym zaległych wynagrodzeń i odsetek;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje decyzję organu powołującego z dnia 10 sierpnia 2005 r., na podstawie której odmówiono mu dodatku, o którym mowa w art. 4 załącznika VII Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i wnosi o uznanie jego prawa do wypłaty kwot równych temu dodatkowi poczynszemu od dnia 1 marca 2005 r. za cały okres służby w przedstawicielstwie Komisji w Rzymie.

W tym zakresie należy przypomnieć, że już w 2002 r., gdy skarżący został zatrudniony przez Komisję, organ powołujący odmówił mu dodatku zagranicznego w wysokości 16 %, z uwagi na to, że podczas całego okresu odniesienia przy obliczaniu pięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 4 ust.1 lit. a) drugie tiret załącznika VII do regulaminu pracowniczego, skarżący wykonywał działalność zawodową w Brukseli.

Skarżący został następnie przeniesiony do siedziby przedstawicielstwa Komisji w Rzymie i ponownie wniósł o przyznanie uprawnienia do tego dodatku. Niniejsza skarga dotyczy decyzji oddalającej ten nowy wniosek.

- Na poparcie swoich żądań, skarżący zwraca uwagę na niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego
- oraz sprzeczności w uzasadnieniu, jak również błędu co do okoliczności faktycznych w zakresie dokumentacji dostarczonej za okres 1990-1995. Należy tu jeszcze raz powtórzyć, że skarżący zamieszkiwał poza terytorium Włoch od 1990 r. do 1995 r. i nie studiował we Włoszech od 1992 r. do 1995 r. W każdym razie twierdzenia Komisji sformułowane w zaskarżonej decyzji stoją w sprzeczności z twierdzeniami zawartymi w decyzjach z 2002 r.
- oraz sprzeczności w uzasadnieniu w związku z twierdzeniem jakoby skarżący zamieszkiwał na terytorium Włoch od lipca 1990 r. do lipca 1995 r. W tym zakresie należy zauważyć, że zwykle oświadczenie skarżącego — sporządzone w czasie, gdy pracował jako członek personelu pomocniczego - na podstawie którego ustalono, że miejscem jego naboru jest Ariccia, we Włoszech, nie wystarczy aby wykazać, że miał on zamiar utrzymywać w tym miejscu swoje nawyki życiowe, a także zwykle związki społeczne.